

"Parlava del que vivia"

Guadalupe Ortíz de Landázuri, filòloga, especialista en llengua catalana i crític de llibres. Amb motiu d'un Congrés de metges catòlics celebrat a Barcelona ha evocat durant una entrevista alguns trets del seu pare, que va ser un dels creadors de la Clínica Universitària de la Universitat de Navarra.

24/05/2006

-El seu pare era conegut pel seu afecte i també per la seva exigència...

-Sí; solia dir: mira, a les deu, o les onze de la nit potser puguis salvar a un malalt, a les nou del matí potser signaràs la partida de defunció”.

Recordo que va haver un metge jove que tenia un malalt greu i es va anar durant unes hores a una altra ciutat per a veure a la seva promesa. Quan ho va saber, el va renyar. És veritat: era molt exigent en el treball. I molt comprensiu també. Sense aquesta exigència no hagués donat l'alè que necessitava la Clínica i la Universitat de Navarra quan estaven en els seus començaments.

Però no vivia per a treballar, ni el treball era l'únic sentit de la seva vida. La gran clau de la seva vida va ser sempre l'amor a Déu. Si no, no hagués pres decisions com la de traslladar-se des de Granada, amb

tota la família a coll, a Pamplona, per a començar la Universitat. En Granada estava molt ben situat i gaudia de gran prestigi i reconeixement públic. I a Pamplona estava tot per fer: la universitat que havia impulsat sant Josemaría estava en els seus començaments, i moltes de les realitats actuals –com la Clínica Universitària- eren un somni.

-Un somiador...

-Sí, però no en el sentit d’“ingenu”; era un home de caràcter optimista; un home de fe amb una enorme capacitat de treball, i amb l'energia i la tenacitat necessàries per superar les dificultats de cada dia, amb paciència, fins a convertir els somnis en realitat.

-El seu pare era supernumerari de l'Opus Dei. Què significava això en la vida familiar?

-Moltes coses... un exemple de vida cristiana, una font d'alegria constant. Vèiem que parlava del que vivia, perquè és molt important parlar amb els fills, però encara ho és més que la seva vida respongui al que els dius... La seva vida era la d'un home plenament abocat a Déu, en la seva família, en els altres. Sempre, amb un gran respecte cap a la nostra llibertat.

Li agradava explicar la seva primera trobada amb el fundador de l'Opus Dei. -Pare -li va dir- ens va demanar una Universitat... i aquí està la Universitat! -No, Eduardo -li va dir sant Josepmaria-; jo no et vaig demanar que vinguessis a fer una Universitat. Jo et vaig demanar que *vinguessis a fer-te sant fent una Universitat* -." Aquella expressió se li va quedar molt gravada, i va lluitar amb tota la seva ànima per identificar-se amb Crist enmig de la seva vida, que no va ser gens fàcil. Va

haver d'afrontar molts problemes; i s'encarava amb ells amb confiança en Déu, amb esperança i també amb realisme, anomenant cada cosa pel seu nom: malalties, defuncions, negatives, incomprensions...

Complia amb el seu deure encara que de vegades li costava. Recordo que a vegades en acabar de dinar se'ns quedava mirant, com gaudint d'aquest instant, i de seguida feia un gest molt característic i deia: “-Va, anem-hi, que cal començar de nou.-” Ho deia per a si mateix. I es tornava a l'hospital, enmig de la neu i el fred. Era fort, però s'entendria amb els altres, especialment amb els febles, els malalts, els petits.

I alguna vegada, quan algú li deia, en veure les hores que passava en la Clínica, visitant els malalts, afanyant-se per ells, deixant de menjar moltes vegades per a atendre'ls: “però és que vostè és especial, don Eduardo,

és fet d'una altra pasta, no necessita dormir, ni menjar...”, comentava amb bon humor que a ell li agradava menjar i dormir com a tothom, però se sacrificava perquè sabia que els seus malalts li necessitaven, li estaven esperant.

Estava molt unit a la meva mare; sense això, la seva vida no es pot entendre. Sempre estava pendent d'ella; li preguntava la seva opinió en moltes coses: “què et sembla, Laurita?” El seu amor mutu era pràctic i als petits no ens passava desapercebut. Estaven molt units entre si i a Déu; d'aquesta manera plantaven cara –junts- a les dificultats, els imprevists, etc. La meva mare algunes vegades li feia una observació amb afecte –per exemple: “Eduardo, avui em sembla que no has dinat, i no pot ser”- i ell l'acceptava amb humilitat: “sí, Laurita, tens raó.”

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/parlava-
del-que-vivia/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/parlava-del-que-vivia/) (06/08/2025)